

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Ovinuly mě provazy smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka, provazy podsvětí se kolem mne stáhly, dostihly mě léčky smrti. V soužení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo až k jeho sluchu. Ž18,5-7

Milí - sestry a bratři, shromáždili jsme se dnes, abychom společně slavili 3. neděli před postní dobou. Sestra kazatelka dnes měla být v Jablonci, ale kvůli Covidu se vše změnilo, nicméně dnes budu sloužit já, výpomocná kazatelka, jak bylo původně domluveno.

Píseň 625 – Ó, slunce spravednosti

Dnešní neděli budeme vyznávat podle liturgie č. 1.

Modleme se:

Hospodine, Bože náš, Nebesa vypravují o Tvé slávě, obloha hovoří o díle tvých rukou. Chválíme tě, náš Pane a Bože, že se k nám přes svoji velikost neustále skláníš jako ke svým dětem. Přicházíš do našich temnot, dáváš nám své svaté slovo. Poslal jsi na svět Ježíše Krista, svého jednorozného Syna, aby se jako dobrý pastýř staral o tvé ovce, bezpečně je přivedl do ovčince, ani jednu z nich neztratil.

Vyznáváme, že jsme často malé víry, že věnujeme tolik pozornosti těm vlnám, které se nás snaží odvrátit od cíle. Bojíme se o tvoji církev a málo přitom spoléháme na tebe. Zapomínáme a nepoznáváme tvého syna Ježíše Krista. Často si o sobě myslíme velké věci a zakládáme si na nich, zapomínáme na to, že jsme jenom lidé. A že i naši bližní jsou jenom lidé. Že jsme si před tebou naprosto rovni a důstojnost a svobodu nám všem dáváš ty a nikdo a nic jiného.

Odpouštěj nám Pane Bože toto všechno i to, co si ani neuvědomujeme, všechno, co nás od tebe a od našich bližních odděluje.

Pane, smiluj se!

My, ubozí hříšníci, prosíme, rač nás vyslyšeti, milosrdný Bože!

Dej nám do srdce přijmout slovo o tvé milosti:

Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je. (Ž145, 17-19)

Amen.

Slavte, pravte, svatý, svatý, ovšem svatý je náš Pán Bůh, Hospodin, Pán Bůh zástupů.

Pane Bože, náš milostivý Otče, chválíme a děkujeme za tvou milost, kterou nám udílíš pro svého syna Ježíše Krista. Chválíme a děkujeme ti, že se k nám vždy znovu a znovu skláníš ve své lásce a dáváš svého Svatého Ducha všem, kdo k tobě volají a tebe hledají. Tobě, Bože Otče, Ježíši Kriste i Duchu svatý patří čest i sláva na věky věků amen.

1. čtení: - Zj 21,1-4

Píseň 570 – Otče, náš milý pane.

Základem kázání se mi stal verš perikopy Jednoty bratrské na toto období. Jeho slova jsou zapsána v ev. Mt., 14, 22 – 33.

Jak příhodně je vybrán text pro toto období. Podstatná událost příběhu evangelia se stane v noci. A ve zvláštní hodině, ne náhodně. V kralickém překladu *při čtvrtém pak bdění nočním*. Je to čas nejtěžší noční hlídky, protože je to poslední hlídka před svítáním. Člověk, který z nějakého důvodu bdí, má za sebou již celou noc, ale ještě není vidět ani náznak světla. A my se nacházíme v roční době, která toto velmi přesně zrcadlí. Máme už za sebou velkou část zimního období, ale jaro je ještě v nedohlednu. Radost vánočních svátků je daleko za námi, radost velikonoční daleko před námi. Naopak, bude nás čekat období postní. Církev řeší, jak oslovit mladé lidi, lidi vůbec, jak přezít odluku církve od státu. Navíc žijeme i v období náročném díky tlaku pandemie a konec toho všeho je, zdá se, v nedohlednu. K tomu naše osobní temna. Možná k nám tento příběh může promluvit velmi silně.

Ježíš vyslal své učedníky poté, co spolu sytili zástupy, proti noci na moře. Učedníci poslechnou, vyplují, nechají za sebou zástupy, hostinu, slávu. Ježíš je posílá napřed, možná už se mají učit být bez něj, církev, do které jsou slova psána, má možná zaslechnout: musíte umět být beze mě, nebudu tady na zemi s vámi natrvalo fyzicky přítomen, zvykejte si, uče se. Sám vystoupí na horu, aby se modlil a bude se modlit celou noc.

Učedníci jsou zatím na malé lodi, která už je uprostřed moře a je zmítána vlnami hnanými odporným větrem. Obraz moře bývá v Bibli užíván ke znázornění velké síly, nebezpečí, rozdělení, bezbožnosti. Vítr. Hospodáři ho využívali na oddělování zrna od plev, tedy k pročišťování úrody. V židovské literatuře je užíván k vyobrazení soudce, Božího soudu. Vítr vál proti nim. Zvedá vlny a ty dorážejí na lodičku. Nevalí se přes palubu, ale jejich hřebeny se zvedají neustále a lodí cloumají, vrací ji, nedovolují dosáhnout cíle. Je to únavné. Je to boj.

Těžká chvíle. Ale Bohu díky, Ježíš sestoupil z hory, kde se celou noc modlil, už se blíží, všechno bude v pořádku. Ale ouha! Ježíš se po tom větrem zpěněném moři prochází a učedníci ho celkem právem nepoznávají, ba dokonce na něj křičí strachy bez sebe *obluda!* Viděli ho kázat, uzdravovat, křísit, zažili, jak utišil vítr i bouři, a přeci ho opět nepoznávají. Je snad proměněn celonoční modlitbou na hoře? Učedníci křičí – Obluda, Levjatan! Ihned myslí na nejhorší, jsou tak rychlí k přitakání hrůze, obludě, která hrozí světu zničením. Avšak Ježíš k nim ihned poté, co se ukáže jejich zraku, promluví. Zazní slovo – *vzchopte se, já jsem to, nebojte se. JÁ JSEM TO.* Ježíš se nechává vidět,

ale pak teprve následuje to podstatné, totiž, že k učedníkům promluví. JÁ JSEM. Totální přítomnost Boha ve slovu. Zazní zde přímo tzv. Zjevovatelská formule. Já jsem a jsem pánem nad vodami i větrem, to již jste se mnou zažili. Přitom v tom můžeme slyšet něco velmi blízkého, lidského – to jsem já, to jsem přeci já, nebojte se – uklidňující slova, která zní vzápětí se zjevením, protože je jasné, že nás, lidi, Boží vždycky nás přesahující velikost, vyděsí.

No, poznávají ho tak napůl. Petr se odváží a odpoví a slyšíme v tom odvalu, ale i jistou troufalost - *Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách*. Ať jsem stejný pán nad vodami jako ty, chci důkaz a Ježíš odpoví velmi překvapivě – neodsoudí jeho odmítání a pochybnosti – *Pojď*...no tak do toho, pojď, neboj se, jsem zde, čekám na tebe. Můžeš. A Petr Ježíši na okamžik uvěří a vykročí. Opustí loď a jde. Opravdu jde k Ježíšovi. Je jako on, je pánem nad vodami pochybností, rozdělení, oddělení, je jako on, je s Ježíšem jedno. Jenomže na okamžik spustí z Ježíše zrak a uvidí ten prudký vítr kolem a na to už jeho víra nestačila. Všechno to lidské pochybování, prostě to lidské se ukáže a je tu strach a Petr klesá ke dnu. Nouze nejvyšší, Pane, zachraň mne. Mne, jmenovitě mne, tady jsem. Ubohý tonoucí, bezmocný, nevěrný, oddělený, napůl mrtvý, vydaný. Taký taková „zjevovatelská slova“? Vyjevující, odhalující. Obraz větru oddělujícího zrno od plev, čistícího, je tedy na místě. A Ježíš na nic nečeká, je jedno, co jsme zač a jak chybujeme, chce, abychom žili. Ihned se tonoucího ujme a uchopí ho za ruku a zachrání ho. V Písmu není mnoho popisů nějakého fyzického, intimního kontaktu Ježíše se svými učedníky. Ale v našem textu je. Ježíš se učedníka ujímá, sklání se k němu, jako se v noci sklání matka k plačícímu dítěti. Ty malověrný, proč jsi pochyboval. To zní jako odsouzení. Ale, něco je napsáno a jak to čteme? Můžeme za Ježíšovy slovy slyšet lásku? Přiznám se, že jsem se snažila slyšet tato slova jakoby vyslovená s něhou matky anebo otce, který povzbuzuje své dítě. Vždyť už se ti to skoro povedlo. Tak příště to jistě bude lepší. Ty můj malý chlapečku, ty moje malá holčičko, proč ses bál, bála? Ale on to je i soud. Petr vyrazil za Ježíšem, ale jeho víra je malá a nebude to naposled, kdy slyšíme o jeho selhání, kdy ho zachvátí moře, tedy oddělenost, nevěrnost. Ale soud je změněn v odpuštění. Petr volá zachraň mě a Ježíš zachraňuje. Setkávají se, dotýkají, jsou jedno, oddělení mizí. Dítě v otcově náruči. Ježíš spojil výšiny hory s plahočením malé lodičky s učedníky. Uprostřed noci, v těžké hodině plné námahy Bůh zachraňuje člověka a s ním i celou církev, zjevuje svou slávu.

Ustane vítr, hladina je opět klidná, svítá, Ježíšovi učedníci vyznávají, Jistě jsi Boží syn a Petr už ví, že i zachránce života, spasitel.
Amen.

Píseň 667 Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá

SBOROVÁ OZNÁMENÍ

Přímlová modlitba:

Pane Ježíši Kriste, uvědomění a vděčnost za všechno, co od tebe dostáváme, nás povzbuzuje k tomu, abychom v mysli vykročili dál, k lidem potřebným a přimlouvali se u našeho nebeského Otce také za ně.

Prosíme tedy za všechna místa na světě, kde vládne nepokoj a válka, kde jedni hrozí druhým vojenskou silou. Zadrž násilí, proměň srdce lidí, zjev svoji slávu.

Prosíme za všechny lidi, které ztratili cíl. Za mladé lidi především, aby v moři všemožných informací dokázali najít to důležité, zaslechnou tebe.

Prosíme tě za děti, učitele, ředitele škol, rodiče, ti všichni jsou pod velkým tlakem a často už znávením, co se děje kolem nemoci Covid.

Prosíme tě za starší generaci. Ať už nedochází k devastujícímu rozdělování a oddělování.

Prosíme tě, dej nám moudré a čestné politiky. Dej, ať umí odolat svodům peněz a moci.

Prosíme tě za všechny nemocné, za jejich blízké a za ty, kdo o ně pečují. Prosíme tě za všechny lidi pracující v pomáhajících profesích.

Prosíme tě za všechny lidi, kteří pociťují osamělost, dej, ať vědí, že jsi s nimi, dávej jim naději i vědomí smyslu života, pravou radost v tobě.

Prosíme tě také za naši církev. Dej, ať dobře ustojíme oddělení od státu. Pomáhej nám rozšiřovat naše řady, uč nás pravdivě a radostně svědčit o tvé lásce a milosrdenství, posílej prosíme lidi, kteří zatouží stát se faráři.

V tichých modlitbách ti předkládáme své osobní prosby a přímlovy.

A společně k tobě voláme slovy tvého syna a našeho Pána Ježíše Krista:

Otče náš,....

Poslání:

Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.

Požehnání

Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. Amen.

Píseň 408 – Král věčný nás požehnej